

σαν τὰ κλονάρια τ'ς κίρασας ἀπ' τὰ κίρασια αὐτόθι. Βάισι οὐ δέντρους αὐτόθι. Ἐλαῖες βαγισμένες ἀπ' τὸν καρπὸ Κέρκ. || Παροιμ. Τὸν δέδρου σὰ βαῖσ', φουτιὰ τοῦ ἰδιᾶζ' (ἐπὶ τῆς ματαιοπονίας πρὸς τὴν διόρθωσιν τῶν κακῶν) Φιλιππούπ. Συνών. λυγίζω. β) Ἀμτβ. κουράζομαι, καταβάλλομαι ἢ κάμπτομαι ὑπὸ τὸ βάρος τῶν ἐτῶν Θράκ. (Σαρεκκλ.) κ.ά.—Λεξ. Δημητρ.: Βάισε πρὸς ὁ κακομοίρης Λεξ. Δημητρ. Βάγ'σα, λεγώ, βάγ'σα Σαρεκκλ. Σὰ βαγισμένος πορπατεῖ αὐτόθι. 2) Μισοκλείω ἢ κλείω Μακεδ. (Βλάστ. Νάουσ.): Βαῖζον ν δόρια - τοῦ παραθύρ' (ν=τὴν) Βλάστ. Βαῖσμένη πόρτα (ἡμιάνοικτος) Νάουσ. 3) Παραμερίζω Ἡπ.: Ἀσμι.

Λόγγοι, βαῖστε τὰ κλαριά, βουνά, ἡμεριστήτε

νὰ πὰ' ἡ φωνή 'ς τὴ μάνα μου, 'ς τὴ δόλια μου γυναικα.

Β) Ἀμτβ. 1) Ἐχω ἀφθονίαν καρπῶν, βρίθω ἀπὸ καρπὸς Θεσσ. Κεφαλλ. Μακεδ. (Βελβ.) Παξ. κ.ά.: Ἐχουν βαῖσει τὰ δέδρα Κεφαλλ. Ἰβάνι 'ς τὰ μῆλα (ἐπὶ μηλέας καταφόρτου) Βελβ. Οἱ ἐλαῖες ἐφέτος εἶναι βαῖσμένες Κεφαλλ. 2) Κλίνω πρὸς τὴν ἐτέραν κατεύθυνσιν, βλέπω Ἡπ. Θράκ. (Σαρεκκλ. Σουφλ.) Κέρκ. Κεφαλλ. Μακεδ. (Ἀνασελ. Βελβ. Βέρ. Βλάστ. Καστορ. Καταφύγ. Νάουσ. Χαλκιδ.) Πελοπν. (Καλάβρυτ.) Στερελλ. (Αἰτωλ. Καλοσκοπ. Παρνασσ.) Τῆλ. κ.ά.: Ἐβάισε ἡ σκέπασι τοῦ σπιτιοῦ Κεφαλλ. Βαῖζ' τοῦ γουμάρ' - τοῦ φουριτῶ - τοῦ φόρτουμα κττ. Ἀνασελ. Βελβ. Βλάστ. Ἡπ. Καλοσκοπ. Βάγ'σε ὁ τοίχος Σαρεκκλ. Τῆρα ποῦθε βαῖζει νὰ σηκώσης τὸ πλευρὸ Καλάβρυτ. Βαῖζ' ἡ ζυγαριὰ Βελβ. Βάισι τοῦ σαμάρ' τ' μ'λαριοῦ κατ' μίγια μιρὰ Αἰτωλ. Ἐβάισε πὺν τὴν μὰ βάνταν (πλευράν) Τῆλ. Βαῖζ' διξιά κι ἀριστερά Ἀνασελ. Βάισι τοῦ ζῶν (ἐκλινε πρὸς τὸ μέρος τοῦ βαρυτέρου φορτώματος) Καταφύγ. Νάουσ. Βάισι τοῦ σπὶτ' κι θὰ πέρ' Σουφλ. Βαγισμένη σκεπὴ Σαρεκκλ. Σπὶτ' βαγισμένο αὐτόθι. β) Ταλαντεύομαι Μακεδ. (Καστορ.): Τὰ καράβια τὰ κάνουν κάτω πλατὰ γιὰ νὰ μὴ βαῖζουν. γ) Χωλαίνω Ἡπ. (Ζαγόρ.): Εἶν' ὁμορφ' κουπέλλα, ἀλλὰ βαῖζ'. δ) Κλίνω πρὸς τὴν δύσιν καὶ δὴ δύω Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Μακεδ. (Βλάστ.) κ.ά.: Βάισιν οὐ ἡλίους Βλάστ. Βαῖζ' ἡ βάισε ἡ μέρα Ἀδριανούπ. ε) Κατακλίνομαι καὶ ἐφησυχάζω Ἡπ. Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Μακεδ. (Βλάστ.): Ποῦ νὰ βαῖσω; Ἡπ. Τὸν πιδί, ἄμα βάισι νὰ κοιμηθῇ, τοῦ ἡρεῖ ἕνας γλυκὸς γύπνους Ἀδριανούπ. Νὰ βροῦμι κἄναν τόπον νὰ βαῖσουμι ψῆχα Βλάστ. Συνών. γέρνω. ς) Καταφεύγω που Μακεδ. (Βλάστ.): Ποῦ θὰ βαῖζ' ἀπ' τ' ἱκεῖ; (ποῦ θὰ καταφύγει ἐκεῖθεν;) III) Ἀρχίζει νὰ μοῦ σχάξῃ ὁ ἀνθοφόρος ὀφθαλμός, ἀνθοφορῶ ἐπὶ φυτῶν Σκόπ. IV) Θυμῶ με βάγια, φύλλα δάφνης πρὸς ἀποτροπὴν βασκανίας Τῆν.

V) Κρατῶ κλάδον βαῖου καὶ ψάλλω «τὴν κοινήν ἀνάστασιν πρὸ τοῦ σοῦ πάθους πιστούμενος κτλ.», ἐπὶ παιδίων Πόντ. (Κερασ.)

Γ) Μεταφ. 1) Κλίνω πρὸς τινα εὐνοϊκῶς, αἰσθάνομαι πρὸς τινα εὐμένειαν Β. Εὐβ. Στερελλ. (Αἰτωλ.): Βαῖζ' κατ' τοῦ πιδί Αἰτωλ. 2) Ἀποφασίζω Στερελλ. (Αἰτωλ.): Οὐλ' βάισαν νὰ πὰρ'νι αὐτεῖθ' τ' νύφ'. III) Τιμῶμι Πελοπν. (Καλάβρυτ.): Πόσο βαῖζει τὸ σ'τάρι;

βαγιλαιά ἡ, ἀμάρτ. βαῖλαιά Λυκ. (Λιβύσσ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. βάγιο καὶ ἐλαία.

Κλάδος ἐλαίας διδόμενος ὡς βάγιο, ὁ ἰδ.

βάγιο τό, βαῖον Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ. Κοτύωρ. Κρώμν. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) βαῖγιον Πόντ. (Κερασ.) βαῖγιον Πόντ. (Κερασ.) βαῖο Πόντ. (Ὁφ.) βάγιο σύννηθ. βάιο πολλαχ. βάγιον πολλαχ. βορ. ἰδιωμ. βάιον πολλαχ. βορ. ἰδιωμ. βαῖ Ἀνδρ. Ἀπουλ. κ.ά. βαγι Εὐβ. (Αὐλωνάρ. Κονίστρ.) Ζάκ. Κρήτ. κ.ά. βάιν Ρόδ. βάγι Εὐβ. (Κύμ.)

Ἐκ τοῦ μεταγν. οὐσ. βαῖον. Πβ. Κ.Δ. (Ἰωάνν. Εὐαγγ. 12, 13) «ἀκούσαντες ὅτι ἔρχεται Ἰησοῦς εἰς Ἱεροσόλυμα ἔλαβον τὰ βαῖα τῶν φοινίκων καὶ ἐξῆλθον εἰς ὑπάντησιν αὐτοῦ».

1) Κλάδος δάφνης ἢ φοίνικος ἢ ἐλαίας ἢ μύρτου ἢ πρίνου ἢ ἐλελιφάσκου ἢ κισσοῦ ἢ λεβάντας ἢ ἄλλου τινὸς φυτοῦ ἀναλόγως τῆς χλωρίδος ἐκάστου τόπου, ὁ ὁποῖος σχηματίζομενος μετ' ἄλλου κλάδου πολλαχοῦ εἰς σχῆμα σταυροῦ καὶ ἀγιαζόμενος δίδεται εἰς τὸν ἐκκλησιαζόμενον τὴν Κυριακὴν τῶν Βαῖων εἰς ἀνάμνησιν τῆς θριαμβευτικῆς εἰσόδου τοῦ Ἰησοῦ εἰς Ἱεροσόλυμα, ὅτε ὁ λαὸς τὸν ὑπεδέχθη μετὰ κλάδων φοινίκων σύννηθ. καὶ Ἀπουλ. Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ. Κοτύωρ. Κρώμν. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.): Φρ. Μετὰ βαῖων καὶ κλάδων (ἐπὶ θριαμβευτικῆς ὑποδοχῆς) πολλαχ. Βαστῶ τὸ βαῖ (ἔχω τὰ πρωτεῖα) Ἀπουλ. Πάρτε, διαβόλοι, βάγια! (ἐπὶ γενικοῦ θορύβου καὶ ἀκαταστασίας ἢ ἐπὶ γενικῆς διαρπαγῆς ἢ ἐπὶ διασκορπισμοῦ καὶ σπατάλης ἢ ἐπὶ ἀγροίκων καὶ ἀξέστων ἀνθρώπων ἢ ἐπὶ πραγμάτων ἀναρμόστων καὶ ἀκαταλλήλων κττ.) Ἀθῆν. Κεφαλλ. Πελοπν. (Λακων. Μάν.) Στερελλ. (Ἀκαρναν.) κ.ά.: Πῆρε βάγια ἢ κουκουβάγια (ἐπὶ προσώπου ἀναξίου καὶ εὐτελοῦς) Λακων. Πῆρε βάγια (ἐπὶ τοῦ παραφρονήσαντος ἢ τοῦ ἐτοιμοθανάτου ἢ τοῦ βλαβέντος καὶ ἀπολέσαντος τὴν προτέραν ἀξίαν πράγματος ἢ τοῦ ἀναδίδοντος δυσσομίαν ἐώλου κρέατος καὶ ἰχθύων κττ. Πβ. ΝΠολίτ. Παροιμ. 3,22) Ἡπ. Πελοπν. (Γορτυν. Καλάβρυτ. Κλουτσινοχ.) κ.ά.—Λεξ. Αἰν. Βάλτε τον βάγια (εἶναι ἐτοιμοθάνατος) Κλουτσινοχ. Πῆρε τὰ βάγια (ἡττήθη) Μακεδ. (Καταφύγ.) Πῆρε βάγια (ἡρχισε νὰ ἐρωτοτροπῇ) Στερελλ. (Αἰτωλ.) Πῆρε τὰ βάγια τ' (εἶναι ἐτοιμοθάνατος) Μακεδ. (Βλάστ.) Πῆρε βάγια τὸ κρασί (ἡρχισε νὰ ξινίξῃ ἢ ἐτελείωσε) Πελοπν. (Ἀργ. Κλουτσινοχ. Κορινθ. Τρίκκ. κ.ά.) Βάγια τῶ βαγιῶ (ἄλλ' ἀντ' ἄλλων) Πελοπν. (Ἀρκαδ.) Χρόνια πουλλὰ τὰ βάγια (ἐπὶ τοῦ ὁμιλοῦντος ἀσχετῶς πρὸς τὸ προκείμενον θέμα) Στερελλ. (Αἰτωλ.) || Ἀσμι.

Λαμπρὴς τσερὶ δὲν ἔπιασα μηδ' ἀπ' τὰ βάγια πῆρα

τσι ἀπὸν τὴν κόρην πῶγλεπα πόρους τσαι δάκρυα πῆρα

Μεγίστ. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. Βαγι Κρήτ. Βάι Κρήτ. Βάγια Πελοπν. (Μεσσ.) Στερελλ. (Βοιωτ.) Συνών. ἀγίσκλαδο, ἀγίσοναλαία, βαγισφόρος 3. β) Κλάδος ἐλαίας ἐπὶ τοῦ ὁποῖου ἀναρτοῦν σταυροὺς, ἀλύσεις καὶ ἄλλα κατασκευάσματα καὶ τὸν ὁποῖον τὴν παραμονὴν τῶν Βαῖων περὶ τὴν ἐνδεκάτην πρωινήν ὥραν τοποθετοῦν μετὰ κωδωνοκρουσίας εἰς τὸ κωδωνοστάσιον πλησίον τῶν κωδῶνων Ζάκ. γ) Πληθ., κλάδοι διαφόρων δένδρων, συνήθως πρίνων, τοὺς ὁποῖους ἐπιστρέφοντες εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ ἀποδημοῦντος οἱ προπέμπαντες αὐτὸν συγγενεῖς καὶ φίλοι καρφώνουν εἰς τὴν ἐξώθυραν αὐτῆς Ἡπ. δ) Πληθ., βλασταράκια χαμωδένδρων βλαστανόντων εἰς τοπούς ὑγρούς, τὰ ὁποῖα κοπτόμενα τὴν ἀνοιξιν χλωρὰ ἐτι ἀποφλοιοῦνται καὶ χρησιμοποιοῦνται εἰς τὸ πλέξιμον κανίστρων, κοφίνων κττ. ΝΠαπαδοπ. Ἐμπορ. Ἐγκυκλ. 1,2. Διὰ τὴν χρῆσιν πβ. Λάνδου Γεωπ. 10, 6, 2 «ἵνα δὲ εἰς πλέξιν φορμῶν καὶ σφυρίδων λευκοὶ τε καὶ ἐπιτήδειοι οἱ θαλοὶ ὦσι, χλωροὺς ἐτι ἀπὸ τῶν βαῖων ἐκτίλλωμεν αὐτοὺς καὶ ἐν σκέπη ἀποθώμεθα ἡμέρας δ' κτλ.» ε) Πληθ., νηματώδη πλέγματα συγκρατοῦντα τοὺς ὀδόντας τοῦ ὕφαντικου κτενίου κατὰ τὰ ἄκρα αὐτῶν Πελοπν. (Μεσσ.) ς) Πληθ., τὰ κατὰ μῆκος (ἄνω καὶ κάτω) πλέγματα τῶν μεταρίων Πελοπν. (Μεσσ.) 2) Κατὰ γενικ. ἐνικ. καὶ πληθ. τοῦ Βαγιῶ, Βαγιῶ, τῶν Βαγιῶν, Βαγιῶν πολλαχ. τοῦ Βαῖου Πόντ. (Οἰν.) τῶν Βαῖων Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.) τῶ Βαγιῶ Θράκ. Κρήτ. τοῦ Βαγιῶ Κέρκ. τοῦ Βαγιῶ Λέσβ. Μακεδ. τοῦ

